

—Acharei Mot/Kedoshim—

Saturday Morning Torah Study

Shabbat April 25, 2026

(Plaut pp. 863-67)

Leviticus 16:1-5:

א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אַהֲרֹן בְּקִרְבָּתָם
לִפְנֵי־יְהוָה וַיִּמְתּוּ: ב וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה דַּבֵּר אֶל־אַהֲרֹן אַחֲיִיךָ
וְאֵל־יִבְיָא בְּכָל־עֵת אֶל־הַקֹּדֶשׁ מִבַּיִת לְפָרֶכֶת אֶל־פְּנֵי הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר
עַל־הָאָרוֹן וְלֹא יָמוּת כִּי בְעֵנּוּ אֶרְאֶה עַל־הַכַּפֹּרֶת: ג בְּזֹאת יָבֹא אַהֲרֹן
אֶל־הַקֹּדֶשׁ בְּפָר בֶּן־בָּקָר לְחֻטָּאת וְאֵיל לְעֹלָה: ד כְּתַנְת־בְּד קֹדֶשׁ יִלְבָּשׁ
וּמְכַנְסֵי־בֹד יִהְיוּ עַל־בְּשָׂרוֹ וּבְאַבְנֹת בֹּד יַחְגֹּר וּבְמִצְנֶפֶת בֹּד יִצְנַף
בְּגָדֵי־קֹדֶשׁ הֵם וְרַחֵץ בַּמַּיִם אֶת־בְּשָׂרוֹ וְלַבָּשָׂם: ה וּמֵאֵת עֵדוּת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל יִקַּח שְׁנֵי־שְׂעִירֵי עִזִּים לְחֻטָּאת וְאֵיל אֶחָד לְעֹלָה:

The Eternal One spoke to Moses after the death of the two sons of Aaron who died when they drew too close to God. The Eternal said to Moses: Tell your brother Aaron that he is not to come at will into the Shrine behind the curtain, in front of the cover that is upon the ark, lest he die; for I appear in the cloud over the cover. Thus only shall Aaron enter the Shrine: with a bull of the herd for a sin offering and a ram for a burnt offering.—He shall be dressed in a sacral linen tunic, with linen breeches next to his flesh, and be girt with a linen sash, and he shall wear a linen turban. They are sacral vestments; he shall bathe his body in water and then put them on.—And from the Israelite community he shall take two he-goats for a sin offering and a ram for a burnt offering.

Commentary of Gersonides (Rabbi Levi ben Gershon: 1288-1344):

1. The Eternal One spoke to Moses after the death of the two sons of Aaron.

The text does not tell us what God said when God spoke to Moses. It may be what God “said” in v. 2, or perhaps what God “spoke” (in 10:8-11) immediately after the death of Aaron’s sons. What intervenes between these two speeches are the details about uncleanness, which the service of the Day of Atonement, given in our chapter, will cleanse.

Commentary of Rashi (Rabbi Shlomo ben Yitzhak: 1040-1105):

וידבר ה' אל משה אחרי מות שני בני אהרן וגו'. מה ת"ל? הֲיָה רַבִּי
אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה מוֹשְׁלוֹ מְשַׁל לְחֹלְהָ שְׁנַכְנַס אֶצְלוֹ רוּפָא, אָמַר לוֹ אַל תֹּאכַל
צוּנִן וְאַל תִּשְׁכַּב בְּטַחֵב; בָּא אַחֵר וְאָמַר לוֹ אַל תֹּאכַל צוּנִן וְאַל תִּשְׁכַּב בְּטַחֵב
שְׁלֹא תָמוּת כְּדָרְךָ שְׁמֵת פְּלוּנִי, זֶה יִרְזוּ יוֹתֵר מִן הָרֵאשׁוֹן, לְכֹךְ נֶאֱמַר אַחֲרֵי
מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהְרֹן:

1. The Eternal One spoke to Moses after the death of the two sons of Aaron.

What is the purpose of this expression? R. Eleazar ben Azariah used to explain it by means of a parable: Imagine a sick person who is visited by a physician. The physician tells him, “Don’t eat cold food and don’t sleep where it is damp.” Another physician arrives and tells him, “Don’t eat cold food and don’t sleep where it is damp, or you will die as So-and-Son did.” He is more likely to follow the advice given this way than the way the first physician put it. In just such a fashion, Aaron is told, “Do not come at will into the Shrine.”(v. 2) lest he die as did his sons.

Commentary of ibn Ezra (Rabbi Abraham ibn Ezra: 1091/92-1167):

אל הקדש. כנגד אהל מועד: כי בענן. הטעם שלא יכנס כי אם בקטרת שיעשה
ענן ולא יראה הכבוד פן ימות. והנה טעמו לא אהיה נראה אליו כי אם בענן ויש
אומרים כי פירוש כי בענן בעבור כי אני דר בענן על הכפורת כטעם הן אמר
לשכון בערפל:

2. Into the Shrine. Literally, “the Holy Place.” It refers to the Holy of Holies, by contrast with the rest of the Tent of Meeting, which is less holy by comparison. **For I appear in the cloud.** The point is that Aaron should not enter the Shrine without the cloud made by the incense and should not look at the Presence of God, lest he die. That is, God is saying, “I will not appear to him except with the cloud of incense.” Others say that the sense is, “For I reside in the cloud above the Ark cover,” as in Solomon’s declaration at the dedication of the Temple that, “The Eternal One has chosen to abide in a thick cloud.”(I Kings 8:12)

בפר בן בקר. אין פירושו שיביא הפר אל הקדש רק שיתן משלו בתחלה פר
הטאת לכפר עליו ועל הכהנים ויש אומרים גם הלויים בעבור שמצאו ואת שם
אהרן תכתוב על מטה לוי והוא רחוק רק הלויים יחשבו עם ישראל:

3. Thus only shall Aaron enter the Shrine: With a bull of the herd. This does not mean that Aaron is to bring the bull into the Shrine, but that (before entering) he must first bring his own bull as a sin offering, to make expiation for himself and the other priests. Some think he is to make expiation for the Levites as well, citing God's instruction to Moses to "inscribe Aaron's name on the staff of Levi." (Num. 17:18) But this is implausible. In our passage, the Levites are grouped with all the rest of the Israelites.

Commentary of Abarbanel (Don Isaac Abarbanel: 1437-1508):

5. He shall take two he-goats. The two he-goats allude to Esau and Jacob, for "he-goat" is *Sa'ir* ("a hairy man"), and Jacob was the *Tsa'ir*, the "younger" of the two. For the two goats are an equal pair, but God gives the inheritance to one and separates the other far from God's service and love. But it is even more correct to say that the two goats represent the two sides of "the Israelite Community" from whom Aaron takes them: The good and the bad.

Leviticus 16:6-10:

וְהִקְרִיב אֹהֶרֶן אֶת־פָּרַח הַחֲטָאִת אֲשֶׁר־לוֹ וְכִפֹּר בְּעֵדוֹ וּבְעֵד בֵּיתוֹ:
ז וְלָקַח אֶת־שְׁנֵי הַשְּׁעִירִם וְהָעֵמִיד אֹתָם לִפְנֵי יְהוָה פְּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:
ח וְנָתַן אֹהֶרֶן עַל־שְׁנֵי הַשְּׁעִירִם גִּרְלוֹת גּוֹרֵל אֶחָד לַיהוָה וְגּוֹרֵל אֶחָד
לְעִזָּאזֵל: ט וְהִקְרִיב אֹהֶרֶן אֶת־הַשְּׁעִיר אֲשֶׁר עָלָה עָלָיו הַגּוֹרֵל לַיהוָה
וְעָשָׂהוּ חֲטָאִת: י וְהַשְּׁעִיר אֲשֶׁר עָלָה עָלָיו הַגּוֹרֵל לְעִזָּאזֵל יַעֲמִד־חַי
לִפְנֵי יְהוָה לְכַפֹּר עָלָיו לְשַׁלַּח אֹתוֹ לְעִזָּאזֵל הַמִּדְבָּרָה:

Aaron is to offer his own bull of sin offering, to make expiation for himself and for his household. Aaron shall take the two he-goats and let them stand before the Eternal at the entrance of the Tent of Meeting; and he shall place lots upon the two goats, one marked for God and the other marked for Azazel. Aaron shall bring forward the goat designated by lot for God, which he is to offer as a sin offering; while the goat designated by lot for Azazel shall be left standing alive before the Eternal One, to make expiation with it and to send it off to the wilderness for Azazel.

Commentary of Rashi:

את פר החטאת אשר לו. האמור למעלה, ולמדך פאן שמשלו הוא בא ולא משל צבור (שם ג'): וכפר בעדו ובעד ביתו. מתודה עליו עונותיו ועונות ביתו (שם ל"ו):

6. His own bull of sin offering. This is the “bull of the herd for a sin offering” mentioned in v. 3. The additional information you learn from this verse is that it must be purchased with his private money, not with public funds. **To make expiation for himself and for his household.** He confesses over it his sins and those of his household.

Commentary of Nachmanides (Rabbi Moshe ben Nachman: 1195?-1270):

וגורל אחד לעזאזל ומפרש מזה בפרקי רבי אליעזר הגדול (פרק מו), לפיכך היו נוהגין לו לסמאל שחד ביום הכפורים שלא לבטל את קרבנם.... והנה התורה אסרה לגמרי קבלת אלהותם וכל עבודה להם, אבל צוה הקב"ה ביום הכפורים שנגשלח שעיר במדבר לשר המושל במקומות החרבן, והוא הראוי לו מפני שהוא בעליו, ומאצילות פחו יבא הרב ושממון, פי הוא העלה לכוכבי החרב והדמים והמלחמות והמריבות והפצעים והמכות והפרוד והחרבן, והפלל נפש לגלגל מאדים, וחקלו מן האמות הוא עשו, שהוא עם היורש החרב והמלחמות, ומן הבהמות השעירים והעזים, ובחלקו עוד השדים הנקראים מזיקין בלשון רבותינו, ובלשון הכתוב (ויקרא י"ז:ז) "שעירים", פי כן יקרא הוא ואמתו "שעיר". ואין הפונה בשעיר המשתלח שיהיה קרבן מאתנו אליו חלילה, אבל שתהיה פונתנו לעשות רצון בוראנו שצוננו פה. והמשל בזה כמי שעשה סעודה לאדון וצוה האדון את האיש העושה הסעודה תן מנה אחת לעבדי פלוני, שאין העושה הסעודה נותן פלוני לעבד ההוא ולא לכבודו יעשה עמו, רק הפל נתן לאדון והאדון נותן פרס לעבדו, ושמר זה מצותו ועשה לכבוד האדון כל אשר צוהו. ואמנם האדון לחמלתו על בעל הסעודה רצה שיהיו כל עבדיו נהנין ממנה, שיספר בשבחו ולא בגנותו. וזה טעם הגורלות, פי אלו הנה הפהן מקדיש אותם בפה לה' ולעזאזל הנה כעובד אליו ונודר לשמו, אבל הנה מעמיד אתם לפני ה' פתח אהל מועד (ויקרא ט"ז:ז), פי שניהם מתנה לה', והוא נתן מהם לעבדו החלק אשר יבא לו מאת השם:

8. The other marked for Azazel. Pirkei de-Rabbi Eliezer explains that Azazel is

Samael, Israel's accuser, who is being bribed (as it were) with this offering. The mystery behind this ritual is simply that the Israelites were worshipping the angels as if they were gods.... Now the Torah utterly forbids worshipping the angels or accepting their divinity. But the Holy One commanded that on the Day of Atonement we send a goat out in the wilderness to the prince who rules over the waste places. He warrants this because astrologically because he is the master of all the different sorts of destruction that come upon the earth. The basic idea is that there is a spirit related to the sphere of Mars whose portion among the nations of the earth is that of Esau, the nation that inherited war and the sword, and whose portion among the animals is that of the goats. Also among their portion are the destructive demons (see 17:7). The text applies the word *Sa'ir* to all of these. The point is not, God forbid, that the goat is sent to Azazel as our offering to him, but simply that our intent should be to fulfill the will of our Creator, who commanded us to do so. It is like one who makes a feast for a great lord and is commanded by that great lord: "Give one portion to my servant So-and-So." It is not done for the servant's sake but for that of the great lord, who wished in this way to give his servant a reward. For the great lord wished his servants enjoy the feast as well so that they would speak well of the one who gave the feast, not ill. This is the point of the lots. If the High Priest were to simply designate one of the goats for Azazel, it would be as if he were worshipping him and making a vow to his name. However, when he, "Lets them stand before God at the entrance of the Tent of Meeting,"(v. 7) both are clearly gifts to God, who then (via the lots) gives one of them to the servant as his portion from God.

Commentary of Bekhor Shor (Joseph ben Isaac Bekhor Shor: 12th Century):

יעמד חזי. דוגמא, פ' כשהיה מקריב ומכפר היה עומד שם והעונות מתפרשים
מישראל ונטענים עליו, כדכתיב: ונשא השעיר עליו את כל עונתם אל ארץ גזרה,
והוא תמורתם ונתפס בעונם ומנותח אברים ועליו הקב"ה מכלה חמתו ושב חרון
אף השם מישראל:

10. To make expiation with it. The Holy One takes out the Divine anger on it, turning God's wrath away from Israel.

Leviticus 16:11-15:

יא והקריב אהרן את־פֶּר החטאת אשר־לוֹ וכֹפֵר בַּעֲדוֹ וּבַעֲד בֵּיתוֹ
וְשָׁחַט אֶת־פֶּר החטאת אשר־לוֹ: יב וּלְקַח מִלֹּא־הַמִּחֲתָה גֹחַל־אֵשׁ
מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ מִלִּפְנֵי יְהוָה וּמִלֵּא חֲפָנָיו קִטְרֹת סַמִּים דָּקָה וְהִבִּיא
מִבַּיִת לַפְּרֹכֶת: יג וְנָתַן אֶת־הַקִּטְרֹת עַל־הָאֵשׁ לִפְנֵי יְהוָה וְכִסָּה | עֲנֹן
הַקִּטְרֹת אֶת־הַכִּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל־הָעֲדוּת וְלֹא יָמוּת: יד וּלְקַח מִדָּם הַפֶּר
וְהִזָּה בְּאֶצְבָּעוֹ עַל־פְּנֵי הַכִּפֹּרֶת קִדְמָה וּלִפְנֵי הַכִּפֹּרֶת יִזָּה שֶׁבַע־פְּעָמִים
מִן־הַדָּם בְּאֶצְבָּעוֹ: טו וְשָׁחַט אֶת־שְׁעִיר החטאת אֲשֶׁר לָעָם וְהִבִּיא
אֶת־דָּמוֹ אֶל־מִבַּיִת לַפְּרֹכֶת וְעָשָׂה אֶת־דָּמוֹ כַּאֲשֶׁר עָשָׂה לְדָם הַפֶּר
וְהִזָּה אֹתוֹ עַל־הַכִּפֹּרֶת וּלִפְנֵי הַכִּפֹּרֶת:

Aaron shall then offer his bull of sin offering, to make expiation for himself and his household. He shall slaughter his bull of sin offering, and he shall take a panful of glowing coals scooped from the altar before the Eternal, and two handfuls of finely ground aromatic incense, and bring this behind the curtain. He shall put the incense on the fire before the Eternal, so that the cloud from the incense screens the cover that is over [the Ark of] the Pact, lest he die. He shall take some of the blood of the bull and sprinkle it with his finger over the cover on the east side; and in front of the cover he shall sprinkle some of the blood with his finger seven times. He shall then slaughter the people's goat of sin offering, bring its blood behind the curtain, and do with its blood as he has done with the blood of the bull: he shall sprinkle it over the cover and in front of the cover.

Commentary of Rashi:

אשר לעם. מה שֶׁהֶפֶר מְכַפֵּר עַל הַכֹּהֲנִים מְכַפֵּר הַשְּׁעִיר עַל יִשְׂרָאֵל, וְהוּא
הַשְּׁעִיר שֶׁעָלָה עָלָיו הַגּוֹרֵל לְשֵׁם (שבועות ב'): **כאשר עשה לדם הפר.** אַחַת
לְמַעַלָּה וְשֶׁבַע לְמַטָּה:

15. The people's goat. The goat makes expiation for the Israelite people in general just as the bull does specifically for the priests. This is “the goat designated by lot for God.”(v. 9) **As he has done with the blood of the bull.** One above the cover that the Ark and seven times in front of it.

Leviticus 16:16-19:

טז וכֹפֵר עַל־הַקֹּדֶשׁ מִטְמֵאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִפְשָׁעֵיהֶם לְכָל־חַטָּאתָם וְכוּ

יַעֲשֶׂה לְאֹהֶל מוֹעֵד הַשֹּׁכֵן אֹתָם בְּתוֹךְ טַמְאֹתָם: יז וְכֹל־אָדָם לֹא־יְהִי־הוּא | בְּאֹהֶל מוֹעֵד בְּבָאוּ לְכַפֵּר בְּקֹדֶשׁ עַד־צִאתוֹ וְכִפֹּר בְּעֶדוֹ וּבְעֵד בֵּיתוֹ וּבְעֵד כָּל־קֹהֶל יִשְׂרָאֵל: [שני] יח וַיֵּצֵא אֶל־הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר לִפְנֵי־יְהוָה וְכִפֹּר עָלָיו וְלָקַח מִדָּם הַפָּר וּמִדָּם הַשְּׂעִיר וְנָתַן עַל־קַרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: יט וְהִזָּה עָלָיו מִדַּם הַפָּר בְּאֶצְבָּעוֹ שֶׁבַע פְּעָמִים וְטָהַרוּ וְקִדְּשׁוּ מִטַּמְאֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

Thus he shall purge the Shrine of the uncleanness and transgression of the Israelites, whatever their sins; and he shall do the same for the Tent of Meeting, which abides with them in the midst of their uncleanness. When he goes in to make expiation in the Shrine, nobody else shall be in the Tent of Meeting until he comes out. When he has made expiation for himself and his household, and for the whole congregation of Israel, he shall go out to the altar that is before the Eternal One and purge it: he shall take some of the blood of the bull and of the goat and apply it to each of the horns of the altar; and the rest of the blood he shall sprinkle on it with his finger seven times. Thus he shall cleanse it of the uncleanness of the Israelites and consecrate it.

Commentary of Rashi:

מטמאת בני ישראל. על הנכנסין למקדש בטמאה ולא נודע להם בסוף, שנאמר לכל הטאתם, וחטאת היא שוגג. ומפשעיהם. אף הנכנסין מזיד בטמאה (שם ז'): וכן יעשה לאהל מועד. פלשם שהזה משניהם בפנים אחת למעלה ושבע למטה, כך מזה על הפרכת מבחוץ משניהם אחת למעלה ושבע למטה (ספרא; יומא נ"ו): השכן אתם בתוך טמאתם. אע"פי שהם טמאים שכינה ביניהם (שם):

16. The uncleanness and transgression of the Israelites. Aaron makes expiation for those who unwittingly entered the Shrine in a state of uncleanness and never realized that they had done so, for the verse explains that this takes effect **whatever their sins**. The precise word used here refers specifically to inadvertent violations. But “transgression” indicates a deliberate violation, entering the Shrine when one *knows* that one is unclean. **He shall do the same for the Tent of Meeting.** Just as he sprinkled the Ark once above and seven times below with the blood of the bull and with the blood of the goat, so too he sprinkles the blood of each of them as the outer curtain, once above and seven

times below. **Which abides with them in the midst of their uncleanness.**

Despite their uncleanness, the Shekhinah abides among them.

Leviticus 16:20-28:

כ וכלה מכפר את־הקֹדֶשׁ ואת־אֹהֶל מוֹעֵד ואת־הַמִּזְבֵּחַ וְהַקָּרִיב
את־הַשְּׁעִיר הַחַי: כַּאֲסִמְךָ אֶהְרֹן אֶת־שְׁתֵּי יָדָיו [יָדָיו] עַל־רֹאשׁ הַשְּׁעִיר
הַחַי וְהִתְוֹדָה עָלָיו אֶת־כָּל־עֲוֹנוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶת־כָּל־פְּשָׁעֵיהֶם
לְכָל־חַטָּאתָם וְנָתַן אֹתָם עַל־רֹאשׁ הַשְּׁעִיר וְשָׁלַח בְּיַד־אִישׁ עֵתִי
הַמִּדְבָּרָה: כַּב וְנָשָׂא הַשְּׁעִיר עָלָיו אֶת־כָּל־עֲוֹנוֹתֵם אֶל־אֶרֶץ גְּזֵרָה וְשָׁלַח
אֶת־הַשְּׁעִיר בַּמִּדְבָּר: כִּג וּבָא אֶהְרֹן אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד וּפָשַׁט אֶת־בְּגָדֵי הַבֵּד
אֲשֶׁר לְבֶשׂ בָּבָאוּ אֶל־הַקֹּדֶשׁ וְהִנִּיחָם שָׁם: כִּד וּרְחַץ אֶת־בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם
בַּמָּקוֹם קָדוֹשׁ וּלְבֶשׂ אֶת־בְּגָדָיו וַיֵּצֵא וַעֲשֵׂה אֶת־עֲלֹתוֹ וְאֶת־עֹלֹת הָעֵם
וּכְפָר בְּעֵדוֹ וּבְעֵד הָעֵם: כֵּה וְאֵת חֵלֶב הַחֹטָאת יִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַ:
כו וְהִמְשַׁלַּח אֶת־הַשְּׁעִיר לְעִזְאֵזֶל יִכְבֵּס בְּגָדָיו וּרְחַץ אֶת־בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם
וְאַחֲרֵי־כֵן יָבֹא אֶל־הַמַּחֲנֶה: כז וְאֵת פֶּרַח הַחֹטָאת וְאֵת | שְׁעִיר
הַחֹטָאת אֲשֶׁר הוּבֵא אֶת־דָּמָם לְכַפֵּר בַּקֹּדֶשׁ יוֹצִיא אֶל־מַחוּץ לַמַּחֲנֶה
וְשָׂרְפוּ בָאֵשׁ אֶת־עֹרֹתָם וְאֶת־בְּשָׂרָם וְאֶת־פְּרָשָׁם: כח וְהַשְׂרֵף אֹתָם
יִכְבֵּס בְּגָדָיו וּרְחַץ אֶת־בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְאַחֲרֵי־כֵן יָבֹא אֶל־הַמַּחֲנֶה:

When he has finished purging the Shrine, the Tent of Meeting, and the altar, the live goat shall be brought forward. Aaron shall lay both his hands upon the head of the live goat and confess over it all the iniquities and transgressions of the Israelites, whatever their sins, putting them on the head of the goat; and it shall be sent off to the wilderness through a designated man. Thus the goat shall carry on it all their iniquities to an inaccessible region; and the goat shall be set free in the wilderness. Aaron shall go into the Tent of Meeting, take off the linen vestments that he put on when he entered the Shrine, and leave them there. He shall bathe his body in water in the holy precinct and put on his vestments; then he shall come out and offer his burnt offering and the burnt offering of the people, making expiation for himself and for the people. The fat of the sin offering he shall turn into smoke on the altar. He who set the Azazel-goat free shall wash his clothes and bathe his body in water; after that he may reenter the camp. The bull of sin offering and the goat of sin offering whose blood was brought in to purge the Shrine shall be taken outside the camp; and their hides, flesh, and dung shall be

consumed in fire. He who burned them shall wash his clothes and bathe his body in water; after that he may re-enter the camp.

Commentary of Nachmanides:

וַנִּתֵּן אֹתָם עַל רֹאשׁ הַשְּׂעִיר לֹא נֶאֱמַר בְּפָרוֹ שֶׁל אֶהְרֹן וְלֹא בְשֵׁעִיר הַחֲטָאת שֶׁל יְשׁוּם וְלֹא בְּשׂוֹם סְמִיכָה שֶׁבְּקִרְבָּנוֹת כְּלִשׁוֹן הַזֶּה, מִפְּנֵי שֶׁהַקְּרָבָנוֹת לְרִצּוֹן עַל אֲשֵׁי ה' וְהֵנָּה מְרֻצִים וּמְכַפְּרִים, אָבָל זֶה שֶׁאֵינוֹ לְשֵׁם וְהַמְקַבְּלוֹ אֵינוֹ מְכַפֵּר וְלֹא מְרַצֶּה, אֵינוֹ אֶלָּא נוֹשֵׂא עֲוֹנֹתָם וְעוֹנָה אָמֵן בְּעַל כָּרְחוּ. וּבְהִיּוֹת יִשְׂרָאֵל נִקְיִים מִכָּל חֲטָא וְפָשַׁע הוּא יִשָּׂא חֲטָאתָם, כִּאֲשֶׁר בְּפִסּוּקִים רַבִּים בַּתּוֹרָה וּבִנְבִיאִים. וְזֶהוּ "וַנִּשָּׂא הַשְּׂעִיר עָלָיו". וְלִכְךָ לְשׁוֹן שֶׁל זְהוּרִית מִלְּבִין בְּשִׁעַת שְׁלוּחֹ שֶׁל שְׂעִיר בְּדַחֲתוֹ לְצִוּק כְּשֶׁנִּצְעָשָׂה אֲבָרִים אֲבָרִים, כְּמוֹ שֶׁמְזַכֵּר בְּדַבְּרֵי חֻקִּים (יומא סז):

21. Putting them on the head of the goat. Such phrasing is not used either with Aaron's bull, with the goat of sin offering that is designated for God, or with the laying of hands on any other sacrifice. For the sacrifices are offered for acceptance "over God's offering by fire,"(4:35) and they are indeed acceptable and serve as expiation. But this goat is not offered to God. Indeed, the one who does receive it neither "accepts" it nor expiates anything. It simply bears way the transgressions of the Israelites—like the wicked angel who accompanies one home from synagogue on Friday evening, sees everything beautifully set out for the Sabbath Meal, hears the good agnel say, "May it be this way next Friday as well!" and has no choice but to reply, "Amen!" When Israel is innocent of iniquity and sin, its sins are indeed "carried away;" the expression is used by many verses in the Torah and in the Prophets. Here too, "The goat shall carry on it all their iniquities to an inaccessible region."(v. 22) That is why, when this goat is **sent off to the wilderness through a designated man**, the strip of crimson cloth turns white at the moment when the goat, having been pushed off the cliff, falls to its death and becomes nothing but a dismembered carcass, as described in Rabbinic Literature.

Commentary of Hizkuni (Rabbi Hizkuni ben Manoah: mid-13th Century):

אל ארץ גזרה משונה מסתם שאר ארצות דוגמא כי נגזר מארץ החיים מקום

מופרש ומובדל מאדם שאם ישא אותו אל ארץ הראויה לזרע שוב לא תצמיח.

22. An inaccessible region. Rather, “A wasteland” where no one lived, for it the goat was taken to a fertile area, nothing would ever grow there again.

Leviticus 16:29-34:

כט וְהִיְתָה לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בַעֲשׂוֹר לַחֹדֶשׁ תַּעֲנֻוּ אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם וְכָל־מְלֹאכָה לֹא תַעֲשׂוּ הָאֲזִיחַ וְהָגֵר הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם: ל כִּי־בַיּוֹם הַזֶּה יִכָּפֵר עֲלֵיכֶם לְטָהָר אֶתְכֶם מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לִפְנֵי יְהוָה תִּטְהָרוּ: לֹא שַׁבַּת שַׁבְתּוֹן הִיא לָכֶם וְעַנִּיתֶם אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם חֻקַּת עוֹלָם: לֵב וְכֹפֶר הַכֹּהֵן אֲשֶׁר־יִמָּשַׁח אֹתוֹ וְאֲשֶׁר יִמְלֵא אֶת־יָדָיו לְכַהֵן תַּחַת אָבִיו וְלָבַשׁ אֶת־בְּגָדֵי הַבַּד בְּגָדֵי הַקֹּדֶשׁ: לֵג וְכֹפֶר אֶת־מִקְדָּשׁ הַקֹּדֶשׁ וְאֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ יִכָּפֵר וְעַל הַכֹּהֲנִים וְעַל־כָּל־עַם הַקְּהָל יִכָּפֵר: לֵד וְהִיְתָה־זֹאת לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם לְכַפֵּר עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִכָּל־חַטָּאתָם אַחַת בַּשָּׁנָה וַיַּעַשׂ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה:

And this shall be to you a law for all time: In the seventh month, on the tenth day of the month, you shall practice self-denial; and you shall do no manner of work, neither the citizen nor the alien who resides among you. For on this day atonement shall be made for you to cleanse you of all your sins; you shall be clean before the Eternal One. It shall be a Sabbath of complete rest for you, and you shall practice self-denial; it is a law for all time. The priest who has been anointed and ordained to serve as priest in place of his father shall make expiation. He shall put on the linen vestments, the sacral vestments. He shall purge the innermost Shrine; he shall purge the Tent of Meeting and the altar; and he shall make expiation for the priests and for all the people of the congregation. This shall be to you a law for all time: to make atonement for the Israelites for all their sins once a year. And Moses did just as God had commanded him.